

1

‘Nee.’ Sophia Cruz zette haar koffiemok aan haar lippen, nam een slok lucht en keek fronsend in de lege mok. Had ze nou al de laatste slok genomen van Puerto Rico’s grootste geschenk aan de mensheid, ook wel bekend als Alto Grande Super Premium-koffie?

Ze schoof haar stoel naar achteren en negeerde haar tweelingzus, die op de rand van haar bureau zat en haar met grote puppyogen en een licht trillende onderlip aankeek. ‘En je weet best dat dit...’ Ze tekende een cirkel in de lucht voor Giovanna’s gezicht toen ze langs haar heen naar het koffiezetapparaat liep. ‘...bij mij niet werkt. Dat trucje heb ik je nota bene zelf geleerd.’

Giovanna zuchtte en liet haar arme-ik-uitdrukking varen. ‘Oké dan,’ snoof ze, waarna ze haar lange donkerbruine haar over haar ontblote schouder zwiepte. ‘Maar Fi, ik heb echt je hulp nodig. Alsjeblieft?’

‘Eh, vergeet het maar,’ herhaalde Sophia. Na een druk op de knop stroomde de koffie sissend uit het apparaat. Er steeg een sterk, bedwelmend aroma van gemalen koffiebonen op, dat ze schaamteloos – en nogal luidruchtig – opsnoof. Wat rook dat toch lekker.

‘Fi, dit is veel belangrijker dan je volgende cafeïneshot. God, je kunt toch op zijn minst even luisteren?’ De wanhoop droop van Giovanna’s stem.

Pas toen de allerlaatste druppel het apparaat verliet, draaide Sophia zich om. Ze pakte de mok vast, trok een wenkbrauw op en keek haar identieke tweelingzus over de rand heen aan.

Identiek. Nou...

Wat ze met elkaar gemeen hadden, was hun Puerto Ricaanse afkomst, de kleur van hun ogen en haar, hun gezicht, lengte en lichaamstype. Maar daar hield alle gelijkenis dan ook volledig en totaal mee op. Giovanna was een en al elegantie en verfijning: vakkundig aangebrachte make-up, perfect gestyled haar dat haar gezicht omlijstte en over haar schouders golfde, en een smaragdgroene jumpsuit die haar lange, slanke benen benadrukte en glanzend afstak tegen haar honingkleurige huid. Dit alles contrasteerde nogal met Sophia’s make-

upvrije verschijning, haar blauwgepunte donkere haar dat in een rommelige knot zat, en het witte topje en de gescheurde spijkerbroek die ze misschien gisteren ook al droeg.

Giovanna droeg ringen om haar vingers en tenen en Sophia droeg ze in haar wenkbrauw, onderlip en, eh, andere lichaamsdelen.

Haar zus had een voorkeur voor kunst aan de muur, Sophia vond het prachtig als die met inkt op haar huid was aangebracht.

Nee. Het was niet heel lastig om te raden wie van de twee het model was en wie er bij FamFit achter de computer apps zat te ontwikkelen.

Ondanks al hun verschillen was Sophia dol op Giovanna, en er was niemand met wie ze zo'n hechte band had. Al vierentwintig jaar, letterlijk sinds de baarmoeder, was Giovanna haar beste vriendin. Dat betekende nog niet dat haar drie minuten jongere zusje haar niet vreselijk op de zenuwen kon werken.

'Fi, het is voor House of Bianchi. House of Bianchi! Een van de hotste ontwerpers ter wereld. En ze willen dat ik in hun show loop. Dat kan ik niet afwijzen. Het is de belangrijkste opdracht van mijn hele carrière.'

Sophia haalde haar schouders op. 'Dan ga je toch.'

Giovanna liet een luide, lange zucht horen die zoveel betekende als 'God, geef me alsjeblieft het geduld dit kreng niet te wurgen'. Tweelingentaal was toch wel heel bijzonder. 'Zoals ik je net probeerde uit te leggen, ik heb al een shoot voor *Sports Unlimited* staan op de dag nadat ik naar Milaan zou moeten vliegen. Ik kan niet op twee plekken tegelijk zijn.'

'Tenzij je in een geleiachtig, glibberig goedje wil veranderen om vervolgens in minieme deeltjes uiteen te spatten.' Sophia nam een slok van haar koffie en fronste. 'Nee, wacht. Dat is alleen als je dezelfde ruimte én tijd inneemt. Stom van me.'

'Ik ga nu niet zeggen dat je duidelijk niks van het ruimte-tijdcontinuüm begrijpt, aangezien ik iets van je nodig heb. Maar ik zal eerlijk zijn, als dat niet zo was, zou ik beslist melden dat de kans dat je ooit seks zult hebben verwaarloosbaar klein blijft als je per se wil oreren over de onvolkomenheden van de tijdreisparadox.'

Sophia's mond viel open. 'Kreng. Je hebt zonder mij naar *Back to the future* en *Time cop* gekeken!' zei ze beschuldigend.

Ze waren het dan misschien oneens over piercings, tatoeages en wie de lekkerste Avenger was – Iron Man natuurlijk, al was Thor een goede tweede – maar ze deelden wel hun obsessie voor jarentachtigfilms.

Giovanna rolde met haar ogen. ‘Er was van de week een filmmarathon op tv. Ik ga voor jou echt geen Marty McFly missen die seks met zijn moeder probeert te vermijden.’

‘Iew.’ Sophia vertrok haar gezicht.

Haar tweelingzus zuchtte. ‘Hou het nou even bij het onderwerp. Alsjeblieft? Terug naar mij.’

‘Nee hoor.’ Sophia schudde haar hoofd. ‘Ik wil het niet bij het onderwerp houden want mijn antwoord is nog steeds nee. Vergeet het maar. Geen sprake van, *chica*. Gaat niet gebeuren. En, dan weet je het vast voor Milaan: ik geloof dat het in het Italiaans *no* is.’

‘Fi...’ jengelde haar zus, maar Sophia kapte haar af met een nog stilliger hoofdschudden.

‘Echt niet. Je voorstel is belachelijk. Annuleer die andere shoot dan als die in Italië zo belangrijk is.’

‘Dat kan niet,’ zei Giovanna, die zich van het bureau afzette en door Sophia’s kleine thuishok begon te ijsberen.

Zelfs als ze gefrustreerd was, had ze nog die sensuele, doelgerichte manier van lopen die de aandacht had getrokken van het New Yorkse modellenbureau dat haar vertegenwoordigde. Sophia kon dat loopje onmogelijk nadoen, zelfs niet als Steve Jobs’ geest aan haar zou verschijnen om haar een eigen kantoor bij Apple aan te bieden.

‘Die shoot voor *Sports Unlimited* is al tijden geleden vastgelegd. Het is voor hun jaarlijkse sexysporterseditie en het is nu echt veel te kort dag om af te zeggen. Daarbij zou het ook heel onprofessioneel zijn om ze zo op het laatste moment te laten zitten. Je hebt er in dit beroep maar één nodig om op de zwarte lijst te komen, Fi. Ik heb heel hard gewerkt zodat ik nu gevraagd word door opdrachtgevers en fotografen, maar ik ben geen Gisele Bündchen. Ik kan het me niet veroorloven om een van deze twee kansen te laten schieten. Ik móét ze allebei doen.’

‘Verdomme, Vanna,’ bromde Sophia. Ze zette haar mok achter zich neer en streek door haar haar tot haar vingers op de knot stuitten.

Als geen ander wist ze hoe hard Giovanna aan haar carrière had gewerkt. Sommige mensen dachten dat modellenwerk onnozel of oppervlakkig was, maar al sinds haar dertiende wilde Giovanna niets liever dan de volgende Adriana Lima of Arlenis Sosa worden. En daar had ze zich met vastberaden en soms intimiderende doelgerichtheid op gestort. De afgelopen twee jaar was ze naam begonnen te maken in de VS, kreeg ze meer opdrachten, verscheen ze vaker op covers en liep ze meer shows.

Sophia bewonderde de inzet en vastberadenheid van haar zus, en was blij met haar succes. En ze zou alles doen om haar te steunen, maar dit...

‘Ik kan niet zomaar een dag vrij nemen. Je weet dat Brian me constant op de huid zit. Hij is gewoon op zoek naar nóg een reden om me een officiële waarschuwing te geven.’ Nog een reden boven op haar protest toen hij met de eer wilde strijken voor haar werk, haar weigering zijn kont te likken en het feit dat ze een vrouw is. Ja, haar leidinggevende was echt een leuke vent. Maar als ze ooit als appontwikkelaar voor zichzelf wilde beginnen, moest ze die rotgeintjes bij FamFit wel verdragen. In elk geval tot ze genoeg geld – en lef – had om haar eigen weg te gaan.

‘De shoot is over een week. Als je nu om een vrije dag vraagt, kan zelfs hij geen nee zeggen,’ wierp Giovanna tegen.

Sophia kreunde. ‘Wat je vraagt, is onmogelijk.’

Als een roofdier dat merkt dat haar prooi zwakker wordt, hield Giovanna abrupt op met ijsberen om zich naar Sophia te haasten. ‘Nee, hoor. We zijn nota bene een identieke tweeling. Niemand zal het verschil zien.’

‘Dat meen je toch zeker niet?’ snoof Sophia. ‘Jij bent...’ Ze gebaarde naar het elegante figuur van haar zus. ‘...jij. En ik ben... ik.’ Ze trad verder niet in detail, want, nou ja, dat was niet nodig. Sommige dingen waren vanzelfsprekend. Toch waagde ze een poging. ‘Iedereen die weleens een blik op jou heeft geworpen – perfect haar, perfect figuur – weet onmiddellijk dat ik jou niet ben. Supermodel Joan Smalls.’ Ze wees naar haar zus en stak vervolgens een duim in haar eigen richting. ‘Igor.’

‘Ach, kom op.’ Met een handgebaar wimpelde Giovanna haar woorden weg. ‘Doe wat make-up op, haal dat metaal uit je gezicht en doe iets met je haar...’ Haar ogen richtten zich op de dikke massa op Sophia’s hoofd.

‘O nee, echt niet,’ protesteerde ze, en ze pakte de losse knot vast alsof haar lokken tegen haar zus beschermd moesten worden. ‘Dat blauw gaat niet weg. Zelfs niet voor jou. Ik hou van je, maar zoveel nou ook weer niet.’

Giovanna glimlachte en Sophia sloeg haar handpalm tegen haar voorhoofd. Als ze al begon over wat ze niet zou doen, had ze zich aardig laten vermurwen. En gezien de tevreden grijns op Giovanna’s gezicht, die zich alleen maar liet beschrijven als ‘hond met zeker veertien lullen in plaats van zeven’, had haar zus dat ook geconcludeerd.

‘O, ik weet zeker dat we er wel wat van kunnen maken,’ zei ze poeslief.

‘O, shit,’ bromde Sophia met haar ogen dicht. Ze had zich zojuist gewonnen gegeven zonder zelfs maar fatsoenlijk strijd te leveren. ‘Maar dan... shit. Oké, prima,’ gaf ze zich kreunend over. ‘Ik zal je plaats innemen bij die shoot.’

‘Fi, dank je, dank je,’ kirde Giovanna. ‘En het valt allemaal best mee, echt waar. Het is pas volgende week, dus ik zal je alles leren wat je moet weten. Hé, misschien vind je het zelfs wel leuk.’ Ze omhelsde haar zus stevig en kneep haar bijna fijn. ‘Dank je,’ fluisterde ze. ‘Heel erg bedankt. Ik sta bij je in het krijt.’

‘O, hou op,’ bromde Sophia, die de omhelzing beantwoordde.

Lieve hemel.

Waar had ze zojuist in vredesnaam mee ingestemd?

2

Een week later herhaalde Sophia die vraag in zichzelf toen ze in een regisseursstoel zat en er een immense hoeveelheid foundation op haar gezicht werd gesmeerd door een vrouw met haarlokken in alle tinten van de zonsondergang.

Waar heb ik in vredesnaam mee ingestemd?

Het was vier uur in de middag. Ze zou nog steeds op het kantoor van FamFit aan de nieuwste fitnessapp moeten werken waarmee het bedrijf Fitbit naar de kroon hoopte te steken. In plaats daarvan werd ze al sinds twee uur in een fotostudio in Belltown onderworpen aan de behandeling van visagisten, nagelverzorgers en haar- en kledingstylisten. Misschien zouden de meeste vrouwen dit verwennen noemen, maar zij niet. Een kwelling was het. Langzaam water op je hoofd gedruppeld krijgen was vast erger, maar het kon niet erg veel schelen.

Jezus, waarom had ze zich hiertoe laten overhalen? Het is een eenvoudige shoot voor de jaarlijkse sexysporterseditie van *Sports Unlimited*, had Giovanna gezegd. Dat ga je geweldig doen, had Giovanna gezegd. Dit was gekheid. Erger nog dan gekheid. Compleet van de zotte, gestoord genoeg om in Arkham Asylum opgenomen te worden.

‘Ik weet niet waarom je hebt besloten je haarpunten blauw te verven, maar ik vind het prachtig,’ zei Delia, de haarstylist, terwijl ze de volgende lok om de brede schacht van een krultang wond. ‘Het zal fantastisch bij dat topje staan.’

‘En de tatoeage,’ vulde Mona aan, die met een grote kwast over Sophia’s jukbeenderen streek. ‘Wat is er gebeurd, schatje? Liefdesproblemen?’ Ze schudde haar hoofd, waardoor de enorme goud met kastanjebruine afro rond haar mooie gezicht schudde. ‘Ik had hem bijna bedekt, maar toen bedacht ik dat hij heel leuk zal staan bij de outfit.’

De rest van het gesprek leek voor Sophia vanachter een dikke laag katoen te komen. Shit, hé. Die pauwentatoeage zat laag op haar linkerheup, dus wat voor outfit had Sheila uitgezocht? Toen ze hem twee jaar geleden liet zetten, was dat

voor haarzelf, niet voor een man. De pauw was een logische keuze. Visie, raad... bescherming.

Het was nooit haar bedoeling geweest er voor Jan en alleman mee te paraderen.

O jesus, dit was een vergissing.

‘Nog een beetje hier...’ mompelde Mona. Kort daarna zette ze een stap naar achteren om haar werk te bekijken. Haar felgekleurde mond vormde een brede glimlach. ‘Voortreffelijk.’

‘Ik ben ook bijna klaar,’ kondigde Delia aan, en ze legde de krultang weg. Haar vingers gleden door Sophia’s haar, plukten hier, kneedden daar, waarna ze Sophia’s schouders beetpakten en haar naar de verlichte spiegel toe draaiden.

Sophia nam een hap lucht.

De vrouw die met grote ogen naar haar staarde, was... een plaatje.

Grote losse krullen vielen rond haar gezicht en benadrukten de bruine ogen die altijd een beetje gewoontjes hadden geleken. Nu, met de zwarte eyeliner en goudkleurige oogschaduw, leken ze donkerder, mysterieuzer. Ineens had ze jukbeenderen waarvan Kerry Washington jaloers zou gaan knarsetanden. En een donkerrode tint gaf haar mond een weelderigheid die ze bijna gênant vond. Dit was de mond van een vrouw die wist hoe sensueel ze eruitzag en daar trots op was.

En die graag en vaak gekust wilde worden.

‘Sprakeloos.’ Delia giechelde. ‘We zijn blijkbaar heel goed in ons werk.’

Ja, die twee verdienden gewoon een medaille. Want voor het eerst in de vierentwintig jaar dat ze Giovanna Cruz’ tweelingzus was, voelde Sophia zich even mooi als haar perfecte zus.

‘Kijk eens.’ Sheila, de kledingstylist, verscheen achter hen met een blauw-wit-zwart topje in een kindermaatje, versierd met het getal 88 en... en...

Ze staarde naar het minieme stukje zwarte stof dat met veel goede wil een korte broek genoemd zou kunnen worden. Met heel veel goede wil.

Ik ga je vermoorden, Giovanna.

‘Kom op, liefje,’ drong Sheila aan, en ze pakte haar bij haar elleboog en trok haar uit haar stoel. ‘We hebben niet veel tijd.’

Op rubberen benen liep ze naar een scherm, waarachter ze zich zachtjes vloekend in het glimmende broekje hees.

Ze onderdrukte een kreun.

De zwarte, nauwsluitende broek viel laag op haar heupen en de kleurrijke vogel steeg als een levendig schilderij boven de band uit. De zoom van het broekje kwam echter tot nauwelijks onder haar billen. Als ze zich bukte, had iedereen vrij uitzicht op haar Grand Canyon.

O lieve help.

Hoofdschuddend pakte ze het topje en hield het voor.

‘Eh...’ Zorgvuldig haar ontblote bovenlijf verbergend keek ze om het scherm heen. ‘Moet er niet iets onder dat topje?’ Een coltrui of zo.

‘Uiteraard,’ zei Sheila met een tss-geluid. ‘Helemaal vergeten.’ De stylist griste een hangertje van het rek en gaf dat aan Sophia. ‘Hier.’

Verbluft staarde ze naar het zwarte beha-achtige kledingstuk. Het ‘o, nee, echt niet’ lag als een pijl op haar tong, klaar om afgeschoten te worden. *Giovanna zou dit zonder problemen dragen. En vandaag ben jij Giovanna. En seks verkoopt.* Die reminder kon niet voorkomen dat de eerste hevige paniek haar bij de keel greep.

Meteen werd ze teruggevoerd naar een kleedkamer op de middelbare school, waar ze in de doucheruimte naakt en vernederd haar doorweekte kleren van de grond raapte terwijl een groepje meiden haar pestte met haar dikke kont en putjesdijen. De schaamte en de machteloosheid sloegen toe. En een tijdje bleef ze verstijfd staan, weerloos tegen de kracht van die herinnering, meteen weer die dikkere, lelijkere helft van de tweeling. Die keer in de douche, omringd door jouwende, giechelende krenge, was ook de laatste keer geweest dat ze zich naakt aan iemand had vertoond. Zelfs tijdens seks droeg ze een T-shirt of moest het licht uit.

En met alles wat die crop top en dat broekje bloot lieten, kon ze net zo goed naakt zijn. God. Ze sloot even haar ogen en huiverde. Toen ze instemde met de poppenkast van haar zus, had ze niet zo’n emotionele reactie verwacht.

Verman je, dame. Je bent die onhandige tiener niet meer. Ze hebben je toen niet klein gekregen en dat lukt deze niemendalletjes nu ook niet.

Even later haalde ze, met dat topje aan, diep adem, drukte haar handen op haar buik en rechte haar rug. Gewoonlijk was ze niet zo van het bidden – aan de paas- en kerstavonddiensten had ze genoeg – maar vandaag stuurde ze snel een onzevader naar boven, dat ze voor alle zekerheid door een weesgegroetje liet volgen.

Showtime.

De koele studiolucht streek over haar huid en bezorgde haar kippenvel op haar armen en benen. Het kriebelen in haar buik was niet weg, maar ze zette een ondoordringbaar masker op – ook overgehouden aan de middelbare school – en volgde Sheila een trappetje af de kleedkamer uit.

De grote, open ruimte beschikte over enorme plafondhoge ramen en baadde in het middaglicht. Haar blote voeten gleden over de koele, gladde, hardhouten vloer, en ze moest zich bedwingen om haar armen niet om zich heen te slaan. WZGD? Wat Zou Giovanna Doen? Dat was vandaag haar mantra.

Camera's, statieven, stoelen, laptops, mensen – hoeveel had je er nodig om foto's te nemen? – en gigantische witte parasolachtige schermen vulden de ruimte. Zorgvuldig zocht ze haar weg door het doolhof van kabels, verlengsnoeren en stekkerdozen alsof het een nest slangen was die op haar enkels zouden duiken.

Sheila bleef aan de rand van de georganiseerde chaos staan, dus deed Sophia dat ook, waarna ze de houdingen nog eens doornam die haar zus haar in de snelcursus modellenwerk had geleerd. Heupen naar achteren. Licht naar achteren gebogen bovenrug. Glimlachen met je ogen.

Afwezig wierp ze een blik op het enorme doek dat de muur vrijwel volledig bedekte...

Ai que papi mas lindo. Die man. Wat een lekker ding.

Hij was gigantisch. Even gigantisch als de titanen die de bergen lieten schudden als ze over de aarde zwierven. Met zijn meer dan één meter negentig en eerder honderddertig dan honderdtwintig kilo viel de muur achter hem in het niet. Zijn gespierde armen hingen losjes naast zijn brede, ontblote borst en het wasbordje dat niet één, twee of drie, maar v^íer fucking ribbels telde.

Zo'n V-lijn die alleen de allerspierdste – of gefotoshopte – mannen hadden, stak boven zijn heupen uit en wees naar een strak footballbroekje dat twee

dikke, zeer gespierde dijbenen omspande. Zijn grote, blote voeten, die ze zo een klein dorpje zag vertrappen, stonden bijna arrogant ver uit elkaar. Vroeger had ze heel wat uren naar Fred Flintstone gekeken die zijn prehistorische auto met zijn voeten aandreef, en dat lichaamsdeel had ze nooit bijzonder sexy gevonden. Tot nu.

Met moeite richtte ze haar blik omhoog, waar hij bleef hangen op kilometers verrukkelijke karamelkleurige huid. En niet zomaar karamel. Gezouten karamel. Warm. Glad. Honingbruin. Jammie. En bedekt met een scala aan tattoos. Betoverd door de weelderige, fraaie kunst kwam ze gretig dichterbij om alles beter te bekijken.

Zwarte tribals met heldere lijnen, grommende zwarte panters, heftige engelen met brandende zwaarden, vloeiende teksten... De tatoeages bedekten zijn armen, schouders en borst. Er was nog meer prachtige kalligrafie die langs de zijden van zijn bovenlijf liep, zijn buik bestreek, en in zijn laaghangende broek verdween.

Hij was... wauw. Ze had verder geen idee wie hij was, maar de stempel 'sexy sporter' mocht er wat haar betrof zó op.

Ze onderdrukte een opkomende zucht... of misschien ook niet. Want zijn aandacht verschoof van de fotograaf naar haar. Nu kon ze haar snelle inademing niet verbergen. Ze was te verbluft om dat zelfs maar te proberen.

Jezusmina. Die man was oogverblindend.

Nee, nee. Dat klonk te oppervlakkig. Te... luchtig. En zijn gezicht met die scherpe, uitgesproken hoeken, donkere schaduwen en sterke maar edele lijnen straalde juist kracht uit. Uit het donkere haar dat zijn kaak bedekte en zijn bijna weelderig volle mond omlijstte, sprak zó'n zinnelijke seksualiteit dat ze de hitte in haar onderbuik als een pluimpje rook voelde opstijgen.

En dan die ogen. Amberkleurig en groen met gouden spikkeltjes. De ogen van een arend, van een roofdier.

Haar hart bonkte in haar keel en ze spande haar beenspieren aan om overeind te blijven. Als ze nu als een heidens offer met gespreide armen en benen op de grond ging liggen, werd dat vast afgekeurd. Waarschijnlijk.

'Mooi, je bent er. We zijn klaar voor je, Giovanna.' De fotograaf liet zijn camera zakken en gaf die aan iemand die achter hem stond.